

PROT²ÉZIS

NapiPeti
Bemutatkoznak a seniorok
Talentum - Tehetséges kolisok

2015, 1. évfolyam
1. kísérleti szám.

Tartalomjegyzék

ProT²ézés. Az MPTA Protestáns Felsőoktatási Szakkollégium diáklapja. Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztő : Pénzes Martin

A címlap és a hátlap, valamint a szeniorok fotóját készítette: Jóború Adél

A cikkeket írták: Gacsályi Dénes, Dr. Jámbor André, Kovács Gyöngy, Kulcsár Márton, Szommer Adrienn, Tóth Áron, Nyirán Péter, veress dani.

Állandó rovatok:

Gyertyaláng - egyházi, vallási témák

Alma mater - egyetemek bemutatása

Patrióta - "Ne felejtse el honnan jöttél"

Like a boss - a kollégium vezetői

Talentum - érdekes, tehetséges kollisok

Budapesti ajánló - ajánló Budapestre

NapiPeti - ...

90' - Azok a boldog gyermekévek...

Beköszönt	1. oldal
Seniorok bemutatkozása	2-3. oldal
Gyertyaláng	4-5. oldal
Könyvtárak Budapesten	6-8. oldal
Alma mater	9-11. oldal
Patrióta	12-13. oldal
Like a boss	14-17. oldal
Talentum	18-19. oldal
Budapesti ajánló	20-22. oldal
NapiPeti	23-24. oldal
90'	25-26. oldal

BEKÖSZÖNTŐ

"PAJTÁSOK, MEGHOZTAM A DIREKTÍVÁKAT!"

Ezt is megértük. Megszületett. Kellett hozzá pár hónap, de íme, itt van. ProT²ézis, azaz Prot Tézis, mármint Protestáns Tézis (kac-kac). Az első kísérleti példány. Ettől csak jobb lesz, gazdagabb, tartalmasabb, és ha minden igaz, a következő számban. In medias res visszavon. Kezdjük az elején! Invokáció: Ó, Kleió (vagy Kalliópé is jó lesz, ha te nem érsz rá), adj bölcsességet ajkamra (klaviatúramra?), vezesd ujjbegyeimet, hogy kell komolyságú és minőség alkotás születhessen (a hexameter nem volt szerkesztési követelmény)! Popozíció: Hadd szólhassak MPTA néperől, hadd szólhasson MPTA népe maga, legyen fórum (és tánc) ezen alkotás, lehet legminél több résztvevővel, lehet legminél szubjektívebb írásokkal, kerülve az objektivitást. Ismertessék meg, minek kell ismertetnie! In medias res már volt. Enumeráció: Íme, felsorakozik a Nagyérdemeltt: Senior Dénes, Seniorita Gyöngy, egy Jámbor Doktor, Szommer Sisters, veress dani (saját kérésre így), Áronka, NapiPeti, és Megalomán Martin (ez utóbbi epitheton ornans). Deus ex machina: "[...] mit csodálkoztok ezen? Mit néztek úgy ránk, mintha saját erőnkkel vagy kegyességünkkel értük volna el [...] (mindezt)." ApCsel 3:12. Mert biztosan nem. Anticipáció: Vaj' mi lesz sorsa és soroknak, lesz-e aki átviszi azt a túlsó partra (trójai vár tövében verekedve)?

Aki pedig megfejté, hogy honnan való a fenti idézet (cím), az ajándékban részesül. Személyesen fogom körbevezetni a szerkesztőség B/109-es irodájában.

A legnagyobb tisztelettel kívánok mély, és tartalmas olvasást, időtöltést!
Szeretettel köszönt mindenkit a Család!

Pénzes Martin

U.i.: a többi írás ennél fogyaszthatóbb, nyugi.

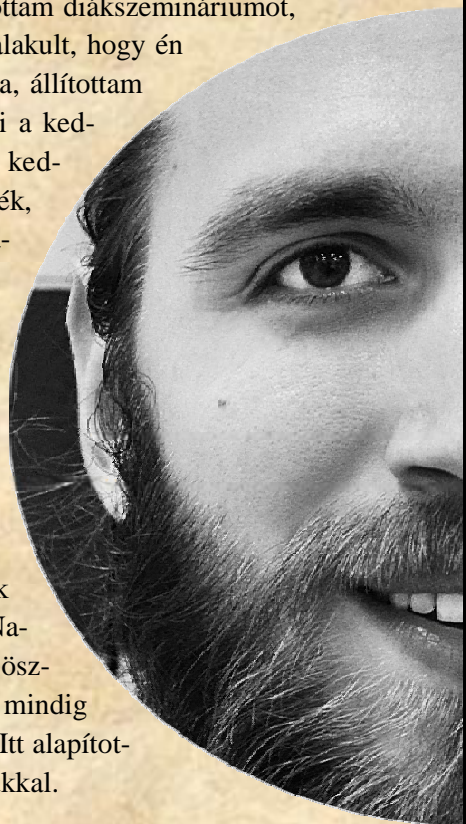
Seniorok bemutatkozása

Sose kellett még ilyen formában bemutatkoznom, úgyhogy igazából azt se tudom, hol kezdjem. Gacsályi Dénes vagyok, a 2015/16-os tanév fiú szeniorja, a fiú épület Chewbaccája, vagy ahogy az MPTA családja ismer: a consigliere. A viccet félretéve, nem hiszem, hogy személyleírást kell adnom, hiszen mindenki látott már, nem nehéz észrevenni, és a fenotípusom is eléggé egyedi. Egyébként az ELTE jogi karát gy röm, és lassan, de biztosan a célegyenesben haladok. Ha minden jól alakul, akkor 2016 a diplomát is elhossa nekem. Továbbá remélem a tavaszi hadjáratra a csuklóm is rehabilitálódik, hiszen már több mint 1 éve volt a kéztörésem, de még mindig nem tudom terhelni. Ami ezeknél érdekesebb, az a kolival való kapcsolatom. Az MPTA-ról az egyetemi gólyatáborban szereztem tudomást, ahol az első ember, akit megismertem, a 40 f s csapatom másik debrecenije volt. Hamar összebarátkoztunk, és rajta keresztül jutottam el pótfelvételiig, ahol a 4 jelentkező b l én kerülhettem be az MPTA falai közé. A kolival való viszonyom azóta is tart. Az évek során tartottam diákszeminariumot, több Házi Konferencián is el adtam, voltam diákpresbiter is, idén pedig úgy alakult, hogy én lehetek az egyik szenior. Cipeltem már át könyvtárat egy emelettel magasabbra, állítottam meg t zriadót, voltam svábhegyi önkéntes szemétszed , viszont arra, hogy mi a kedvenc kolis élményem, nem tudok válaszolni, ahogy kedvenc filmem sincs. Sok kedves emlék van számomra, nehéz kiemelni egyet. Amit mindenképp megemlítenék, az az, hogy második otthonomná n tte ki magát a kollégium, és néha azon kapom magam, hogy Debrecenben azt mondom az otthoniaknak, hogy megyek haza a koliba. Egyébként a disznóvágásoktól kezdve a kolihétféig átt a random esti beszélgetésekig mindent imádok itt. A szobámat, a B105-öt sokáig "fekete lyuk" névvel illették, mert itt elrepül az idő és beszippantja az embereket. A hollandiai ERASMUS tanulmányút alatt megszerettem a tematikus esteket, úgyhogy mindig várom a jelmezes alkalmakat. A tavalyel tti farsangon bokszolóként elért első helyem után Fidel Castroként "csupán" harmadik lettem, úgyhogy februárra megint ki kell találni valami üt set. A teaházak, az udvaron napozások, a közös tanulások, a szaunakommandók és a normafai séták mind-mind olyan élmények, melyeket csak kés bb fogunk igazán értékelni. Nagyon élvezetesek a közös meccsnézők is. Szeretem buzdítani a Bayernt, és "összeveszni" a barcelonásokkal. Bár csökken a debreceni kolisok száma, még mindig jelent s kisebbség vagyunk, úgyhogy jó hangulatban telnek a DVSC rangadói. Itt alapítottuk a Protkoli Ultras szurkolói csoportot, és együtt járunk a Loki meccseire a fiúkkal.

Mindenképp megemlíteném, hogy megrögzött antidohányos vagyok, soha egy slukkot nem szívtam még el, emiatt mindig érvpárbajra hívom a bagósokat. A másik rákféném a szelektívkedés. Tudom, hogy nem lehet az embereket megváltoztatni, azonban szeretném, ha minél többen nyitnának egy környezettudatosabb életmód felé. A zöld-vénám okán egyébként mostanában ananász-termesztéssel kísérletezem.

Anno gimisként a szüleimmel laktam, úgyhogy nagy váltás volt a Pestre kerülés. Nagyon örülök, hogy megtapasztalhattam a kolis életet, és az a véleményem, hogy 1-2 évet mindenkinek kollégiumban kéne laknia. Egyelőre bele se merek gondolni, hogy milyen lesz innen végleg kiköltözni, de most még b ven van egyéb teendő. Több tervem van még tavaszra, melyek remélhetőleg sikeresek lesznek, és mindannyian élvezni fogjátok majd!

Minden újoncnak (de a többi kolisnak is) azt kívánom, hogy olyan tartalmas éveket tölthessen el itt, melyre majd néhány évtized távlatából úgy tekinthessen vissza, hogy élete legjobb időszak volt.

Sziasztok!

Kovács Gyöngy Anna vagyok, idén lettem a kollégium seniora. Ez a harmadik évem a koleszban. E két év alatt nagyon megszerettem a Protkoliban lakni. Már az első pillanattól megtetszett a kolihangulata, a sok program és a közösség. Nagyon szeretem a teaházakat, ahol kötetlenül tudok bárkivel beszélgetni, a kolihétvégéket, amik mindig nagyon izgalmasak.

A mesterképzésem idejére kerültem a koliba, így nem teljes mértékben voltam gólya, amikor idejöttem. Akkor lakott itt egy lány, aki beszervezett a kolihétvégebe segít nekem. Az egyik állomáson voltam a feladat koordinátora. Nagyon vicces volt, hogy igazából még újoncként vettem részt a szervezésben. A rákövetkező teaházasszerű beszélgetéseim alkalmával, az akkori szintén velem újonc kolisoknak magyarázhattam, hogy igen, még én is most kerültem a koliba. Azért meséltem el ezt a sztorit, hogy ne féljete be segíteni bármibe, ha van kedvetek hozzá, és ha megkérnek rá titeket, mert nagyon jó élményekkel gazdagodhattok ezekben a helyzetekben.

A Testnevelési Egyetemre járok, régi nevén a TF-re. Itt testnevelés – gyógytestnevelés szakon tanulok. Most töltöm a gyakorlatomat egy általános iskolában, itt Budán. Sajnos nekem nem nagyon jött be az itteni egyetemi oktatás. Nem volt túl jó a csoportomban a közösség, így igazából csak egy barátom lett az egyetemen. Az alapképzésemet Nyíregyházán végeztem, ahol egy teljesen más rendszerben tanultunk. Más személyiségek voltak a tanáraink és a csoporttársaim is. Így nekem nagyon sokat segített, hogy ebben a koliban lakom, mivel itt olyan barátokra és közösségekre találtam, amit hiányoltam az egyetemről.

Szabadidőmben nagyon szeretek filmezni, olvasni, beszélgetni, közös programokon részt venni. Nagyon élvezem, hogy a koleszban van pingpongasztala, mert nagyon jó hangulatú játékokat szoktunk játszani. Mindenkinek ajánlom! Ha eddig nem használtátok az asztalt, érdemes, nagyon sok vicces és nagyon mulatságos pillanatot éltem át pingpongozás közben.

Debreceni lakos vagyok. Nagy valószínűséggel megyek is haza jövőre. Szeretem Pestet nagyon, de úgy gondolom, hogy hosszú távon, családdal számomra nem élhet város. Debrecent azért szeretem, mert nyugodt és letisztult hely. Sok minden nincs, amit Pest adhat pl. rengeteg program, látnivaló (bárhol sétálsz a belvárosban, gyönyörű utcákat láthatsz), de olyan dolgok, amik a boldog, nyugodt élethez kellenek, megtalálod Debrecenben. Elég nagyváros ahhoz, hogy ezt érezhesd.

Természetesen, ami még fontos számomra Debrecenben, hogy a barátaim, a családom és a gyülekezetem is ott van. A Nagyterdei Református Gyülekezetben szolgálom immáron öt éve, mint ifjúsági csoportvezető. Nálunk az a rendszer van a gyűlésben, hogy a 7-ben konfirmáló fiatalok bekerülnek egy ifjúsági csoportba, aminek két vezetője van, egy fiú és egy lány, lehetőség szerint az egyik teológus hallgató. Így minden évben indul újabb és újabb ifjúsági csoport. Öt éve kaptam egy csapatot. Az ifjúságom ebben az évben lettek végzettségű gimnázisták. Érdekes volt látni, hogyan néztek fel mellettünk ezek a fiatalok az elmúlt öt év során. Ezeknek a kis csoportoknak a célja a közösségépítés, és természetesen a hitre vezetés, a Bibliával, Istennel való mélyebb megismerkedés. Az öt év alatt két vezető párom volt. A második páromban találtam meg életem szerelmét. Már fél éve vagyunk együtt, ami azért tényleg jó, mert harmadik éve dolgozunk közösen. Nagyon nagy áldásként élem meg azt, hogy először munkatársaként ismerhettem meg tőle, majd barátok is lettünk, és így szerettünk egymásba. Úgy gondolom így valóban megismertük a másikat, és átgondoltan, felelősséggel tudtuk elkezdni a kapcsolatunkat, tudtuk kimondani, hogy a másikat választjuk.

Mindenkinek azt tanácsolom, hogy azt a pár évet, amit az egyetemen töltötök, használjátok ki, mert barátokat szerezni és szórakozni igazán ezekben az években tudtok még felhőtlenül.

GYERTYALÁNG

Márton elmúlt éve a koliban

Mesélj kicsit magadról!

Nyíregyházán születtem és n ttem fel,majd Debrecenben történészként tanultam 2000-t l. Az Árpád-kort akartam kutatni, felvételiztem latin szakra is két évvel kés bb, amit sajnálatos módon nem fejeztem be, mert ekkor tet zött a számítógépes játékszenvedélyem. De ez már „történelem”.

Hogy kerültél kapcsolatba a keresztyénységgel?

Kisgyermekként kezdtem járni hittanórákra, de megjártam a magam útjait. A konfirmáción túl „elfelejtettem” templomba járni, legfeljebb ünnepeken voltam ott, mert nem akartam képmutató lenni. Vallottam valamit, amit megtanultam, de nem hittem benne. 23 éves koromban végül komolyra fordult a kapcsolatom Istennel. És erre nagy szükségem volt! Sok indulat volt bennem. Korábban sok dologban kerestem a békességem (zene, játékok, párkapcsolat), de nem találtam. Végül Krisztus megajándékozott velem, így már több mint tíz éve, hogy naponként t követem.

Hogyan lettél lelkész? Nem túl gyakori manapság, hogy egy fiatal teológiára jelentkezik.

Én sem ebben gondolkodtam... Mindig is a történelem érdekelt. Az ÚR azonban másként gondolta. 2006 szén, mikor már nem sok vizsgám volt a Debreceni Egyetemen, elhívást kaptam a teológiára. Nem akartam menni. Sok okot mondtam, hogy miért nem. Végül az ÚR mindent szépen kiformált bennem és olyan igei meger sítéseket adott, ami után nem nagyon volt értelme kételkedni, hogy ott van-e a helyem. 2007-ben kezdtem és 2015. aug. 2-án avattak lelkésszé.

Hogy kerültél a koliba?

Fabiny Tamás püspök úr kért fel e szolgálatra. Négy éve is felügyelte a kollégiumi munkámat, most is. Mondhatnánk, hogy épp kéznél voltam, akit ide lehetett küldeni, de ezzel túlságosan leegyszer sítenék a helyzetet. Persze valóban épp „ráértem”, de sok imádság el zte meg, hogy merre tovább a hatodév után. Örülök, hogy újabb évet kaptam a kollégiumban.

Milyen fogadtatásban volt részed a diákok részér l?

A fogadtatás nagyon jó volt. szinte érdekl ést tapasztaltam, ami nagyon jót tett, mert elég zárkózott vagyok. Egy számomra idegen közegben nehezen oldódom fel. Itt is nehezen indult, de sikerült.

Milyen várakozások voltak benned?

Két apró várakozást említenék. Egyrészt szerettem volna imádkozó közösségeket kialakítani, ez több csoportban is sikerült, noha nem mindig volt folyamatos. Másrészt szerettem volna egy évnél többet itt tölteni, mert ennyi épp csak az ismerkedésre elég. Érdemi munkát igazán csak most lehetne végezni. Ez sajnos nem valósult meg.

Az el z ittlétedhez képest milyen volt az elmúlt év?

Nagyon sokat változott a kollégium az elmúlt négy évben, pozitív irányba. Ez jelent sen megkönnyítette az én munkámat is. Sokkal nyitottabbnak láttalak titeket a lelki munkára is, mint 4 éve.

Mi volt a legnehezebb az elmúlt évben?

A fizikai távolság. Sok időt vett el az utazás. Tömegközlekedéssel Cinkotáról 1,5 óra volt, autóval 48 km-t utaztam oda-vissza. Jobb lett volna helyben lakni. A családom és a helyi szolgálat mellett ennyi időt sikerült ide szánnom. Kár, mert bven lett volna még mit tenni. A másik nehézség a kollégium elengedése volt. Kár, hogy nem kaptam második évet. Így sok ötlet tarsolyban maradt, amit első évben ismerkedés nélkül nem tudtam volna megcsinálni.

És mi volt a legjobb?

Röviden? Ti! Sokat tanultam t letek. Lelkészként szükséges a folytonos önvizsgálat, itt volt rá lehetőségem. Néha nem volt könnyű, de hálás feladat.

Szívesen jönnél vissza, ha err l lenne szó?

Igen, bár másként vállalnám.

Most mit csinálsz?

Csömörön vagyok segédlelkész, sokrét a szolgálatom. Van heti 10 hittanóráma 7 különböző évfolyamon, ami nem kevés, felkészülés és óratartás szempontjából sem. Óriási felelősség gyerekek között az ÚR ígéjéről beszélni. Emellett feladatul kaptam, hogy Kistarcsán gyülekezetet építsek. 400 evangélikus él helyben, a legnagyobb részükkel egyáltalán nincs kapcsolat. Végül félállásban kórházlelkész vagyok a kistarcsai Flór Ferenc kórházban. Nem kicsi épület, több mint 800 ágy van 10 osztályon. Nem könnyű a betegek között szolgálatot vállalni. Most tanulom ezt is. Úgyhogy nem unatkozom.

Készítette: Kulcsár Márton

Könyvtárak Budapesten

Most egy kis segítségnyújtás, ajánló következik. F leg els éveseinkre gondolva született meg írásunk. Ebben bemutatjuk, hogy milyen egyetemistáknak ajánlható jelent sebb könyvtárak vannak Budapesten. Hova menjenek a bölcsészek? Hol keressenek anyagot a jogászok? A cikkben minden kiderül.

Ahogy a beköszöntben említettük, itt is erős lesz a szubjektív elem (ajánlási jelleg, tapasztalatok, élmények bemutatása).

Mivel mással kezdhethetnénk összeállítá-sunkat, mint a Szabó Ervinnel? Anyakönyvi nevén: **F városi Szabó Ervin Könyvtár** (FSZEK, vagy FÉSZEK neveken is fut, ezt a Spárga csapat legkésőbb kolihétvége óta tudhatja). A Szabó Ervinnek több fiókja is van szerte a városban, értelemszerűen nekünk a Központi Könyvtár a lényeges, ami a nehezen megjegyezhető Szabó Ervin téren található, a Kálvintól egy köpcsésre, szembe a KRE BTK Reviczky utcai épületével. Bár talán könnyebb lesz megjegyezni, ha azt mondom, hogy a Fecske mellett... Szóval, a FÉSZEK varázsa abból következik, hogy nagyon központi helyen fekszik, egy olyan helyen, ahol igen magas az egyetemisták száma. Pár percre található a könyvtártól az ELTE BTK és ÁJK, a Pázmány JÁK, és a Sophianum, vagy a már említett KRE BTK. A környék elnyei közé sorolható még, hogy minden megtalálható ott, amire egy egyetemistának szüksége lehet. Éttermek, fénymásológok, kocsmák. Tömegközlekedéssel is egyszerűen megközelíthető. Magáról a könyvtárról is beszéljünk! Rossz nyelvek szerint az FSZEK csak egy kávéház. A földszinten valóban működik egy, de azt kerüljétek. Drága, és nem finom. Ami a könyvtár kávézó jelzét illeti... annyi biztos, hogy ha egy átlag bölcsész, vagy társtudományos hallgató egy egyszerű beadandót akar írni, nem kell nyakát-lábát törnie, a Szabó anyaga biztos elég lesz hozzá. Ha ennél komolyabb munkát (szakdolgozat, TDK, stb.) van szó, akkor helyt kell adni annak az álláspontnak,

hogy a FÉSZEK sem elég mindenre, és el kell menni a OSZK-ba, például. Még annyit a Szabó-ról, hogy az egyetemisták egyik kedvenc könyvtára, és tényleg van benne valami... valami jó. Nekem már most hiányzik. Még a ficsúr, hangoskodó, német erasmusosok is.

Nagyon hosszán lehetne még mesélni az ottani élményekről, a végigtanult rengeteg óráról, könyvek kijegyzeteléséről, stb. A bölcsész életvitel kiélésére, megismerésére nincs jobb az FSZEK-nél. Nincs is szebb, mint az egyetem végeztével, délután beülni a könyvtárba, olvasni, jegyzetelni,

aztán megint olvasni, este 8-kor, záráskor kijönni, és mondjuk az Andersenben meginni egy korsó sört, hogy az ember a kóterban folytathassa a tanulást. Két dolgot még zárásként! 1. Elz kollégiumom egyik mitikus alakja, Laslo van der Wandelaar mondta: oda járnak (mármint a Szabóba) a város legjobb nyelvi. És még okosak is. És tudják is magukról, mindkettőt. Veszélyesek (Ez egyébként áll a könyvtár férfi populációjára is). 2. A ruhatár 312-es szekrénye az enyém, nem szeretem ha mások használják!

Elérhetőség: F városi Szabó Ervin Könyvtár (Központi). 1088 Budapest, Szabó Ervin tér 1. Hétfő-Péntek: 10.00-20.00, Szombat: 10.00-16.00.

Fontos lehet: Budapest Gyűjtemény (helytörténet), Zenei Gyűjtemény, Szociológiai Gyűjtemény.

A budapesti egyetemisták másik kedvelt helye az **ELTE Központi Könyvtár (Egyetemi Könyvtár)**. Nincs is messze a Szabó Ervint 1, a Ferenciek tere mellett található. Az elhelyezkedés és a környék szintén nagyon jó, egyetemisták igényeit kielégíti. Nemrég elég sokáig zárva tartott, mert korszerűsítették az épületet, kicserélték a nyílászárókat. Előnye az FSZEK-kel szemben, hogy jóval csendesebb. Kevesebb a már most vállalati menedzsernek öltözött, #énittmindentmegtehetek #ügyesembeszélikanyelvem #swagyo #starbucksforlife külföldi erasmusos (első sorban német). Ami igazán naggyá teszi a könyvtárat, legalább is jelzi presztízsét, hogy sok híres tudós saját gyűjteményét, könyveit, hagyatékát az Egyetemi Könyvtár gondozására bízta. Az épület szépségéről is lehetne szólni, de inkább nézzétek meg élben, kívülről-belülül. Külföldi tanulóknak is inkább ajánlott, több könyvtáros beszél idegen nyelvet (nyelveket), mint az FSZEK-ben.

Elérhetőség: Egyetemi Könyvtár. 1053 Budapest, Ferenciek tere 6. Hétfő-Péntek: 10.00-20.00.

Fontos lehet: Digitális Gyűjtemények.

A Várban található az OSZK, azaz az **Országos Széchényi Könyvtár**. Történetét bizonyára mindnyájan ismerjük. 1802, Széchényi Ferenc, stb. Ami itt nincs, az nem is létezik. Többnyire ide valóban azok járnak, akik tanulni, kutatni szeretnének, és nem a csajozni/pasizni vágyó, jólnézekkizért megmutatommagamakönyvtárban diákok. Sok tudóssal, (tankönyv)íróval, professzorral találkozhat itt az ember, ami mutatja a könyvtár rangsorban elfoglalt helyét. A mese szerint Weöres Sándor is sokat járt ide, de kitiltottak, mert rágyújtott a Himnusz kézírata mellett. Messze van, de megéri elmenni az OSZK-ba, valóban a legnagyobb, legjobb, és talán a legszebb könyvtár a városban.

Elérhetőség: Országos Széchényi Könyvtár. 1014 Budapest, Szent György tér 4-5-6. Kedd-Szombat: 10.00-19.00 (Törzsgyűjteményi olvasótermek).

Fontos lehet: túl sok ide.

Nagyon sok könyvtárról lehetne még szólni, ahova akár pusztán id töltsésként, folyóiratokat, könyveket olvasgatni is nagy élmény beülni, lássunk ezeken kívül néhányat a teljesség igénye nélkül.

Pedagógiai Könyvtár. Sokáig elég rossz b rben volt, egy jobb sorsra érdemes palota épületében. Jelenleg zajlanak a felújítások, evégett a könyvtár csökkentett nyitvatartással m ködik, és az olvasóterem is zárva tart. Eléggé öregecsked a bels infrastruktúra is, a felújítás reméljük ezt is érinti (1089 Budapest, Könyves Kálmán krt. 40., de az egyszer ség kedvéért mondhatnám azt is, hogy a Groupama Arénától 5 perc sétára).

Magyar Nemzeti Múzeum Központi Könyvtára. Els sorban történészek számára ajánlható gy jtemény. Azért érdemes a területén kontárkodni, mert sok gyakorló történésszel futhat össze az ember, és ilyen párbeszédet hallhat: X: Ezt tényleg leírta Z az új tanulmányában? Y: Igen. X: *****! Ha nekem ilyen fantáziám lenne, elmentem volna írónak, nem tudósnak (1088 Budapest, Múzeum krt. 14-16.)!

Magyar Tudományos Akadémia Könyvtár és Információs Központ. A név elég sok mindent elárul, így csak röviden annyit, hogy a város egyik legjobb büféje az MTA könyvtárában található. Egyébként meg nyugodt, szép, és csendes (1051 Budapest, Arany János utca 1.).

Ne feledkezzünk meg ezekr l sem:

Országos Idegennyelv Könyvtár (1056 Budapest, Molnár utca 11.)

BME Országos M szaki Információs Központ és Könyvtár (1111 Budapest, Budafoki út 4-6.)

BCE Egyetemi Könyvtár és Levéltár (1093 Budapest, Közraktár utca 4-6.)

Országgy lési Könyvtár (1055 Budapest, Kossuth Lajos tér 1.)

Semmelweis Egyetem Központi Könyvtár (1088 Budapest, Mikszáth Kálmán tér 5.)

Ráday Gy jtemény (1092 Budapest, Ráday utca 28.)

Készítette: Pénzes Martin

Az ELTE-ÁJK bemutatása

FIGYELEM! Az alábbi írás egyezése a valósággal csupán a véletlen műve, továbbá nyomokban iróniát, öni-róniát és okoskodást tartalmazhat.

Kollégiumunkban ugyan rohamosan csökken a jogászok létszáma, hála az állami képzés néhány évvel ezelőtti történelmi teljes megnyirbálásának, azonban így is maradtunk még néhányan képviselői a humán képzések egyik zászlóshajójának. Arányaiban legtöbbször az ELTE jogi karán küzdünk az elemek ellen, bár például jómagam átosontam a doktorandusz-képzésre, mert mire a tanárok észrevették, hogy ezt a srácot elfelejtettük megbuktatni, már meg is lett a diplomám. Sajnos azonban sokan nem ennyire szerencsések, erről majd a későbbiekben ejtek néhány szót.

Röviden bemutatva csodálatos egyetemünket, az ELTE jogelődjének számító nagyszombati egyetemet 1635-ben Pázmány Péter esztergomi érsek alapította, akinek szobra pont az ELTE jogi kara épülete előtt, az Egyetem téren található meg, és akinek a nevét egy másik budapesti jogászképzéssel szokás mostanában összekapcsolni. („Sic transit gloria mundi”¹ – mondhatnám némileg csipkelődve, de Szilvási Nóri kedvéért nem teszem.) Ezt követően 1667-ben már útjára is indították a jogi képzést egyetemünkön, így tehát az egyik leghíresebb karnak számítottunk az ELTE berkein belül. Most természetesen nyomon követhetném a jogi karunk roppant izgalmas történetét, de mivel nem egy jogtörténelmi disszertációt írok, ezért maradjunk inkább a jelennél, bár így sajnos az olyan érdekes személyiségek bemutatására sem jut lehetőség, mint amilyen Grosschmid Béni (vagy ahogyan egyszer egy alulinformált vizsgáló mondta: Grosschmid Bébi) volt. Arra azonban mégis kénytelen vagyok utalni, hogy számos híres jogtudóson kívül jelenkori meghatározó közéleti személyiségek is az ELTE ÁJK képzésén szereztek diplomát,

¹ Így múlik el a világ dicsősége.

különösen jellemz mindez politikusainkra (pl. Orbán Viktor, Kövér László, Oszkó Péter, Áder János, Navracsics Tibor stb.).

Rátérve a részletekre, fontos hangsúlyoznom, hogy az átlagtól eltér módon a jogászképzések osztatlan formában történnek, így nálunk 5+x éves forma a jellemz , ahol az x egyenesen arányos a vizsgán kifogott tanárok buktatási tendenciáival. Egyébként a sok apró alattomos buktatótárgy mellett (pl. az 1 kredites Szerz i jog és iparjogvédelem vagy a 2 kredites Európai Unió Gazdasági joga) van pár meghatározó tantárgy, amely eldönti, hogy kib 1 és mikor lesz jogász. Ha tehát azt hallod, kedves Olvasó, hogy valamely ELTE jogon sínyl d kollégiumi társad az alábbi tantárgyak valamelyikével bajlódik, akkor javasolt a #temetésiüzemmódba átkapcsolva beszélgetni vele, melynek lényege, hogy halk, részvételtjes hangon, minimál-mondatokra törekedve érdemes megszólítani, mivel ez felel meg aktuális lelki és szellemi állapotának:

- 1. év → Római jog
- 3. év → Pp. (polgári perrendtartás); Ket. (macska, akarom mondani közigazgatási eljárásjog)
- 4. év → Gt. (gazdasági társaságok joga); PüJ (pénzügyi jog)
- 5. év → PNP (polgári nemperes eljárások joga); PJ államvizsga

Amennyiben a fent említett jogász nem a számára megfelelő vizsgáztatóval és/vagy tétellel találja szembe magát, akkor az „urban legends” szerint a vizsgát követ en jó eséllyel is a környék egyik nevezetességének, a LochNess Pubnak a bevételét gyarapítja, amely így tehát okos helyszínválasztásával el tudta érni, hogy a délel tti forgalma is garantált legyen. Ha már az egyetem vonzáskörzete szóba került, érdemes megjegyezni, hogy gyötrelmeink díszletei egészen gyönyör ek: a Ferenciek tere, Kálvin tér, Astoria hármaskör által körbezárt Egyetem tér, valamint a f épület is megér egy misét (amire a szomszédos katolikus templomban egyb l lehetőség is nyílik), akár csak a közelben található Károlyi-kert. Akit pedig az érdekel, hogyan néz ki egy joghallgató gondolati és lelki világa a vizsgaid szak közepén, az keresse fel a Csendes nev helyet, amely nem messze esik az Astoriától (Többet nem mondok, aki már ismeri ezt a helyiséget, az érti, hogy mire gondolok, aki nem, az pedig nézze meg a saját szemével.).

Kicsit komolyabbra fordítva a szót, két dologról szeretnék még beszélni. Az egyik az, hogy min múlik, valaki mennyire eredményes ezen az egyetemen, a másik pedig, hogy a kapott képzés mire elegend az életben.

1. Azt látni kell, hogy pl. egy átlagos mérnöki és a jogi képzésünk közötti egyik leglényegesebb különbség abban rejlik, hogy mi inkább a szorgalmi id szakban pihenünk, a BME pedig fordított tendenciát mutat (Nem akarok egyébként általánosítani, mert m szaki irányvonalon is vannak nehéz vizsgaid szakok, és jogon sem mindegyik szorgalmi id szak sétagalopp.). Aki nálunk képes rávenni magát, hogy el re tanuljon év közben a vizsgákra, az lépésel nybe kerül. A szorgalom egyébként is számít, de – szintén szólva – egy lusta ember is el tudja végezni a jogot; ez személyes tapasztalat. Nekem egyébként is meggy z désem, hogy az egyetemi tanulmányaink sikerességér l valójában sokszor rajtunk kívülálló dolgok döntenek. A tanár személye és hangulata, a húzott tételek, és persze emellett az is, hogy mennyire szeretjük az adott tárgyat és mennyit készültünk rá (Ez persze szinte mindenhol így van, csakhogynálunk a tantárgyak többségéb 1 rengeteg vizsgáztató van, és csak aznap reggel derül ki, hogy kihez kerül a „páciens”). Meglátásom szerint a „summa cum laude”² diplomát sokszor csupán pár apró dolog választja el a „rite” diplomától, vagy akár az egyetemr l való elbocsátástól. Nyilván hazugság lenne mindent csak küls tényez kre fogni, de a saját példámból tudom, hogy ha csak egy-két vizsgám máshogy alakul, lehettem volna éltanuló, de buktott tanuló is. Ismerek olyat, aki elvégezte az 5 évet tisztességgel, majd az államvizsgán többször is megbukott, és így az utolsó tantárgya miatt végül megszüntették a hallgatói jogviszonyát (értsd: kirúgták).

² a jogi diploma lehetséges minősítései (summa cum lauda, cum laude, rite) a legjobb

Neki is az volt a pechje, hogy mindegyik alkalommal bekerült valamelyik rettegett vizsgáztatóhoz, akinél semmilyen körülmények között nem könnyű átmenni, megtépzott önbizalommal pedig pláne nem. Ismerek olyat is, aki utolsó államvizsgájára úgy ment oda, hogy a „summa cum laude” múlik rajta, és megbuktatták kétszer is, úgyhogy egy fél év csúszás lett belőle a kitüntetéses diploma helyett. Amikor tehát azt látják, hogy valaki nagyon simán elvégzi a jogot, más pedig szenved vele, próbáljatok mögé látni ezeknek a dolgoknak.

2. Kikerülve az egyetemről, gyorsan átértékelődnek a korábban megtapasztalt dolgok. A jogi pályáról elég hamarabb ki tud derülni, hogy sokszor nagyon igazságtalan, hiába érzed úgy, hogy mindent megtettél és igazad is van, mégsem biztos, hogy az eredmények is ezt mutatják. Ezen kívül szellemileg is eléggé megterhelő tud lenni, rengeteg információt kell egyszerre eltárolni az agyunkban. Ilyenkor derül ki, hogy ebből az aspektusból nézve életszerű a képzés, mert pont annyira sok intellektuális megterhelést és csalódást okoz, mint később a munka.

Az eddig leírtak tovább vezetnek ahhoz a gondolathoz, hogy – mint sok más egyetemen és élethelyzetben, úgy itt is – ki vagyunk téve Isten kegyelmének. A sok „véletlen”, amin az elrehabilitálásunk múlik, mind valami nagyobb felé mutat. Az átélt kudarcok engem is alázatra tanítottak, és elbűvölték ahhoz a felismeréshez, hogy csupán a saját erőmből nem megy. Lehet, hogy ha ezzel nem szembesültem volna, most nem lenne diplomám. (Rólam is mindenki csak annyit látott a környezetemben, hogy alig tanulok, és simán elvégzem az egyetemet, én viszont tudom azt, hogy ez mennyire Isten kegyelmén múlt.)

Végezetül álljon itt azok névsora, akik az idei tanévben kollégiumunkban az ELTE jog elszennvedő alanyainak táborát alkotják:

- Szommer Adrienn
- Mecser Anikó
- Gacsályi Dénes
- Tóth Áron
- és jómagam, immár doktoranduszként.

(Megjegyzés: Szilvási Nóri szintén jogra jár, de a Pázmányra.)

Az elmúlt években rajtunk kívül sok más joghallgató is megfordult a koliban, de mivel a memóriám véges, a teljesség igénye nélküli felsorolás pedig nem stílusos, ezért most róluk külön nem emlékeznék meg.

Készítette: Dr. Jámbor André

Debrecen dicsérete

Debrecen nem csupán a kollégiumunkban tényez, amely lakóinak több mint negyedét, illetve mindkét szeniorát adja. Hiszen Budapest mellett talán az egyedüli város, amelyről minden magyarnak van véleménye. Szegedet és Miskolcot kevesebb dunántúli és budapesti ismeri, Pécsert pedig bár talán mindenki járt egyszer, de nem feltétlenül alakított ki álláspontot a kellemes-kies Mecsekaljáról. Debrecenről viszont igen. Sokan persze rosszat.

ők szinte mind kifogásolják, hogy Debrecen élhetetlen, mert nincs se folyója, se hegye. – Erre bátran felelhetjük: éppen ez a nagyszerű benne! Mutassanak még egy olyan várost, amelynek volt ereje – a városfejlődési vasszabályokkal dacolva – egy homogén természeti terület (a puszta) kellős közepén, víz híján ilyen tekintélyesre nem! Minden más nagyváros vízi átkelkenél vagy szorosoknál, tájak vagy népek találkozásánál terpeszkedik, és alapvetően a közvetítős szerepének, vagyis szerencsés fekvésének köszönheti a jelentőséget. Debrecennek erre nem volt szüksége, a saját erejéből jelentős. És azt se feledjük, hogy mi az Isten tenyerén lakunk, az Isten tenyerén pedig nincsenek göcsörtök.

Az Alföldön hegyet, és a pusztában vizet kereső balgák sokszor tetézik a Debrecenre a földrajzáért fitymáló kritikájukat azzal, hogy – ráadásul – a Hortobágy, tehát a „nagy semmi” szélén fekszik. Oktalanságukon jobb mosolyogni. Sokrántsem csak azért, mert nem ismerik fel, hogy az „asztallap simaságú” puszta egyedülálló természeti terület. A Hortobágy ugyanis sokkal több a National Geography címlapjára kíváncsozó kuriózumnál. A Hortobágy egy tenyérnyi végtelen

a nagyon is véges Földön. Olyan hely, amelyen a legutóbbi időkig egyetlen templomtorony sem magasodott, és ahol mégis egyből a Teremtő személyes vendégei vagyunk. Ahol a föld és a

ráboruló égkupola makulátlan közvetlenségben hirdeti a teremtett rendet. Akik erre vakok, valószínűleg soha nem feledkeztek bele a pusztai naplementébe; nem társalogtak a halastavakat benépesítő tízezernyi madárral; nem gyalogoltak szembe egy gulyával, amelynek közepén az az ember

érzése, hogy minden egyes sokmázsás marha mintha az idők végezetéig ugyanazzal a jámborsággal vonulna keresztül a végtelenen. És ez a végtelen 1952-ig hivatalosan Debrecen része volt, *szellemileg* pedig ma is az.

A Párizst és Katmandut megjárt urbánusok az angyalföldi vizezett Arany Ászokjuk mögül gyakran csak „nagy falunak” csúfolják Debrecenre, majd jót röhögnek rajta. Olvasottabb földijeik – valamelyik belsőbb kerületben, úgyszintén Arany Ászokkal a kezükben – ugyanehhez a gúnynévhez olykor azt is hozzáfűzik, hogy egy 18. század végi angol utazó szerint Debrecen egyenesen a legnagyobb falu Európában. Természetesen Robert Townson és a rá hivatkozók fitymálása nem légből kapott. A tiszántúli cívisváros nem egy metropolisz, kevés a kifejezetten nagyvárosias szeglete, nincs metrója, se kínai negyede, a Piac utcán járó nem ragadja magával multikulturális pezsgés, és igen ritkán olvasható a neve külföldi lapok hasábjain.

Ugyanakkor Debrecen *emberléptékű*. Észben tarthatók és gondolatban bejárhatók utcái, terei, kertségei. És ami még fontosabb: ezek *egységet* alkotnak a Tégláskert apró, közmétebokros portáitól az észak-európai egyetemvárosokat idéző

Nagyerdőig, s a Tócskert blokktoronyaitól a halpi tanyavilágig. Ha nem is érzed magad minden pontján ugyanúgy, létezik egy közös, debreceni génius, amelyik városszerte munkálkodik. (Vajon hány budapesti van, aki ugyanúgy otthon érzi magát Csepelen, Rákoskeresztúron és a Svábhegyen, vagy legalább a főváros huszonhárom kerületét gondolatban egységbe tudja rendezni?) Debrecen valóban úgy ismerheted, mint a tenyeredet, félóra alatt keresztül-kasul átszelheted, hiszen az Isten is biciklizésre teremtette. De közben találhatsz benne atommagkutató-intézetet, nemzeti könyvtárat, párizsi és londoni repülőtér fogadó légikikötőt, Európa egyik legjobban sikerült közterét, s ott Munkácsy-trilógiát, radikálisan underground kultúrát és az ország megfellebbezhetetlenül első számú rockbandáját, amely számára Lukács Laci ugyanakkor és ugyanazon az utcákon bolyongva írta a klasszikus szövegeit, amikor és ahol az én babakocsimat tolták. Debrecen az a város, amely focicsapatának legelső meccsén Ady Endre is mezt húzott, az utóbbi tíz évben pedig hétszer lett magyar bajnok.

Debrecen a magyarság *rvárosa*. Debrecen nem Budapest, vagyis nem a béke, az építkezés és a csillogás éveiben volt az ország fővárosa, hanem a legnagyobb bajban, a sorsfordító katalizmák idején. Amikor nyugatról a német, keletről az orosz emésztette a nemzetet: 1849-ben és 1944-ben. (De 1956-ban is mi adtuk a forradalom első mártírját!) S bár az *rvárosra* csak a végtragédiák idején vetült – a lángok, lövések

révén – fény, a város 1538, a Református Kollégium alapítása óta a magyar kultúra, s így a magyarság bástyája. Otthona és testálójája a magyar szóval megvalósult tudomány és irodalom bagolyvárának, egy olyan nemzet kvázi egyetemének, amelyiket sokáig megtámadták, hogy saját egyeteme lehessen.

Mindenekelt pedig nekünk, magyar reformátusoknak Debrecen a *központ*. A világnézetünket ápoló és meghatározó szellemi erő itt összpontosulnak a legsűrűbben. Igaz, hogy nem itt találkoznak a világ vezető politikusai, nem közvetítenek innen élőben operaeladásokat, és nem írják ki a nevét a CNN időjárás-jelentésében. De a kollégium és a Nagytemplom környékén járva a mikrokozmoszunk közepén, tehát azon a helyen vagyunk, ahol évszázadok óta a legtöbbet tették és teszik azért a magyarságnak, amely sokunk (egyik) legfontosabb zsinórmértéke.

Legyen Montréálban, Sepsiszentgyörgyön, Fehérvárcsurgón vagy bárhol az, aki karácsonkor a 315. dicsőítet éneklő az úrvacsoravétel előtt, annak nem kell ezt magyarázni.

Készítette: veress dani

Debreceni kollégisták:

Farkas Erna	Fekete Dávid	Gacsályi Dénes	Győri Krisztina	Győri Mihály	Harmati Fruzsina Gréta	Hatala Csaba	Hodossi Márk
Hodossi Nóra	Jámbor András	Kerti Zsófia	Kovács Dénes	Kovács Gyöngy Anna	Mészáros Mercédesz	Mihucz Márton	Nyírán Péter
	Seress Dániel	Szilvás Nóra Lilla	Tabajdi Ádám Koppány	Tóth Áron	Veress Dániel	Zolnai Vanda	

Azok a kollégisták, akik Debrecenben jártak gimnáziumba

Barta László
Kató Edit

Borbély Dániel
Révész Dorottya

Borbély Zsuzsa
Semlyényi Dániel Lajos

LIKE A BOSS

Beszélgetés a kollégium nevel tanárával, Nyilas Richárddal**Hogy van Charlie?**

Jól! Pécsen lakik jelenleg, van egy párja is. Elég boldog szerintem. Kertes házban lakik, várta otthon két gyerek.

Nem hiányzik?

De, hiányzik.

Ok, kezdjük az elején, mutakozz be, légy szíves!

Hú, hát Nyilas Richárdnak hívnak, jelenleg 23 éves vagyok. Nem is tudom, mit mondhatok még magamról?

Jó, akkor segítsek. Kezdjük élményeink egyik meghatározó részénél: gyerekkor. Jó- vagy rosszfiú voltál, jó, vagy inkább rossz tanuló voltál?

Életemet egy kis faluban kezdtem, falusi iskolában. Nagyon rossz nem tudtam lenni, még ha akartam volna sem, jófiú voltam, teljes mértékben. Aztán felkerültem a városba, ötödikben. Elkezdett kinyílni a világ. Eléggé kordában voltam tartva. Egy olyan városban nem ttem fel, ahol mindenki ismerte az anyukámat, tehát esélytelen, hogy bármi olyat csináljak, amiről valaki szólhat neki, úgyhogy így nem tudtam rossz lenni, ha akartam sem. Végül a gimiben kezdődött az igazi szárnybontogatás, ott már mindenfélét kipróbáltam.

És jó tanuló vagy rossz tanuló?

Jó tanulóként mondanám magam, jó tanuló voltam. Volt amiben jó voltam, volt amiben nem. Pl. matematikából sosem voltam túl jó. 3-as szinten felül nehéz volt. Volt, hogy sikerült, de nehéz volt.

Vágjunk bele egy másik témába! Kollégium. Hogy kerültél ide?

Már elég régen ismerem Dorkát, a Teológián egy évfolyamra jártunk. Sok közös óránk volt, nem is tudom pontosan hogy ismertem meg t, de elég sokat beszélgettünk. Talán azért, hogy az opponensünk ugyan az volt, és ugyan az iránt érdeklődünk: pszichológia, pasztorálpszichológia, fejlődéslélektan. Ebbe az irányba mentünk, egy eléggé markáns tanárt követve. Azóta is az egyik példaképem. Akkor még lelkes voltam Rákoskeresztúron. Végül pedig Kispesten csináltunk egy fiúkollégiumot. Egyszer felhívott Dorka, hogy nem szeretnék-e váltani munkahelyet. Elkezdtünk találkozni, beszélgetni erről. Mondta, hogy ezt a kollégit nagyon szereti, meg az itteni embereket, és nem szeretné egy ismeretlen kezébe átadni, szeretne engem beajánlani. Mondom jó. Aztán voltam a kollégit, megnéztem. Emlékszem még az első nagy élményemre, a DP választás közepébe csöppentem. Egy pszichológusnak a szavazás egy mámoros élmény.

Mármint amikor a jelöltek elmondják beszédüket?

Igen, igen. Amik ott vannak, a kérdések, stb., nagyon érdekes volt. Aztán volt több felvételi forduló, és így kerültem ide.

Miért írtad alá a papírt? Mi volt a motiváció?

Amikor idejöttem, nem voltak mennyországi körülmények. Egy szoba, de pl. nincs konyha, ami eléggé mélyen érintett, mert egy lakást hagytam ott. Világéletemben albérletben, vagy lakásban laktam, nem voltam ilyen kollégista gyerek. Ami igazából idehozott az az, hogy Isten mit szeretne véghezvinni a koliban. Mindig is szerettem fiatalabbakkal, bár ugyanannyi idős vagyok mint én...

Vagy idős sebbek.

Vagy idős sebbek, igen. Pláne, még jobb. Mindig is szerettem ezzel a korosztállyal, a saját korosztállyommal foglalkozni, bár specializációm az fiatalabbaknál áll, de mindig is ez állt közel a szívemhez.

Teológus, kollégiumi tanár, sportoló, pszichológus, barista. Mi lesz a következő foglalkozásod?

Nagy vágyam, hogy saját cégem legyen. Elindítottuk a vállalkozás-bejegyzést, a vállalkozói folyamatokat. Jelenleg megy a tárgyalás jó pár támogatóval, befektet vel. A következő nagy lépés ez kell, hogy legyen. Ez nem most lesz, az is lehet, hogy csak 3 év múlva, de remélem, hogy 3 éven belül meg fog történni. Akkor mindent elhagyok, és csak a cégemnek szentelem majd az időt.

Tudhatunk részleteket is, vagy ez még üzleti titok?

Nagyjából üzleti titok, de a lényeg, hogy egy új típusú tanácsadói céget fogunk hozni Magyarországra, amit Hollandiából és Svájcban ismerek. Lelkészi mivoltomat nem tudom megtagadni, tehát fiatalokkal szeretnék foglalkozni. Egy pszichológiai tanácsadó cégről van szó, de ennél sokkal több.

És mire fel ez a sok munka? Boldog sztahanovista vagy?

Arról híres vagyok, hogy nem tudok egy helyben maradni. Már azon nagyon sokan csodálkoznak, hogy a kollégiumban még itt vagyok. Általában félévente váltogatom a munkahelyeimet. Hogy miért, az egy jó kérdés. Mindegyik munkahelyemet szerettem. Ötkertben is szerettem, este dolgozni 12 órát. Szórakozóhely közepén, mixerként. Ugyanúgy szerettem a Schneidernél, egy irodában dolgozni, és pötyögni a gép előtt napi 8 órában. Szeretek kipróbálni, élni és csinálni, nem pedig csak egy helyben állni, és várni, hogy a sült galamb a számba repüljön.

Említettük a sportot is. Mennyire szeretnéd ezt profi módon csinálni, vannak-e céljaid ezzel kapcsolatban, esetleg példaképek, akár a sportban, akár a munkában?

Abban a sportban, amiben vagyok, elég poén így 23 évesen ezt mondani, de már kiöregedtem. Régen nagy álmaim voltak, hosszútávfutó voltam, és szerettem volna profi módon csinálni, csak volt egy sérülésem. Emiatt kettőtört a karrier. Most idén elég jó eredményeket értem el (már kajak) Olaszországban, meg Németországban is, de nyár végére megint megsérültem, így a mosatni karrierem is fuccsba dőlt. Végül úgy döntöttem, döntöttünk az edzőmmel, hogy valószínűleg jövőre egy új szakágba lépek a kajak-kenun belül. Fogok versenyezni, mert szeretek, meg elég jól is megy, de a túra maraton szakágát fogom erősíteni.

Példakép?

Nem igazán van.

Munkában sem?

Azt mondanám, hogy az életem különböző részeinek vannak példaképei. Pszichológiának is, a lelkesedésnek is, stb.

Ugorjunk egy nagyot, de maradjunk a hivatásnál! Hivatás és közösségi háló. Azt látjuk, hogy aktív online közösségi életet élsz. Sok profil itt-ott, sok selfie, bejegyzés. Akarsz ezzel üzeni vagy közvetíteni valamit?

Az online életem kezdete még abból a korból származik, amikor nagyon sok fiatalal foglalkoztam. Kb. 1,5 évig voltam médiaszereplő, mint lelkész, volt nagyon sok újságmegjelenés, állandó rovatok, m1, Duna TV, Lánchíd Rádió, stb. Végül ezt befejeztem, úgy fél éve, de most, amikor felvettek a kávézóba dolgozni, oda nem csak baristaként vettek fel, hanem médiaszakemberként is. Elég sokan követnek facebookon is, ask.fm-en is, meg különböző online felületeken, ezáltal pedig az embereket el tudom érni. Megfigyelhetem a facebookomon, hogy mikor van aktivitás. Ez most indult el újra, hiszen, mióta bekerültem az Adna Café-ba. Ez egyébként elég hullámzó, hogy milyen aktív vagyok, meg az is benne van, hogy pl. az Instagrammot szeretem csinálni. Szeretek fényképezni, kifejezni dolgokat fényképeken keresztül, még ha csak telefonról is csinálom. A facebookot már nem szeretem, emiatt nem is nagyon én posztolok magamról, ami elég poén, de akik ismernek, azok tudják egyébként, hogy a facebooknak egy része vagyok csak én, a másik meg egy menedzser, aki nagyon hatékonyan 3 éve mellettem áll.

Említettük az ask.fm-et, amiről hallottunk nagyon sok jót és rosszat. Itt is van fiókod. Ez mi célt szolgál?

Az ask.fm működése igazából félig leállt. Megvan a profil, de ott van jelenleg kb. 1000 megválaszolatlan kérdés. Felgyülemlenek az idő alatt. Azért csináltam az ask.fm-et, mert... tudni kell, hogy most már annyira nem, de régebben nagyon sok tinédzserrel foglalkoztam személyesen, nem mint pszichológus, hanem mint lelkész. Nagyon sok olyan srácom volt akiről azt mondhatnánk, hogy médiaceleb. Befutottak, facebookon, ask.fm-en, és több száz vagy ezer követőjük van. Ők mutatták meg nekem az ask.fm-et, és őket bátorítottak arra, hogy kezdjek el egyet, hogy valami értelmes is legyen rajta. Mondom jó. Aztán csak hülyeségből ránéztem, még Kispesten voltam, az irodában, és az egyik sráccal, aki azóta elég erős barátom csináltuk ezt ketten. Azt vettem észre napról napra, hogy értelmes kérdések jönnek emberektől. Én meg elkezdtem válaszolgatni, és ez így kintette magát. Az emberek kérdései azok, ami miatt csináltam ezt, hogy legyen valaki, aki nyíltan válaszol nekik.

És az emberek tényleg hülyék?

Igen.

Ha beszélgetünk veled, vagy az ask.fm adatlapod nézzük, láthatjuk, hogy kritikával fordulsz az emberek irányába. Miért?

Igen, erős kritikával fordulok. Fontos megjegyezni azt, hogy önmagam felé is nagyon nagy kritika van, talán a legnagyobb. Elég maximalista illetve perfekcionista vagyok, önmagam felé is, meg a világ felé is, amiben nekem benne van a kezem. Megtanultam sok külső tényezőt kizárni, és nem mindent párhuzamossá állítani magam mellett. Ki van alakítva a saját belső hálóm, közösségi hálóm, baráti hálóm, és őket pontosan tudják, hogy én ugyan olyan hülye vagyok vagy talán sokkal hülyébb.

ApCsel 20:24?

Ez az életem igeverse: "De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csak hogy elvégezhessem futásomat". Az igeverseről tudni kell, hogy Pál mondta ezt a mondatot. Mielőtt ezt mondta, elment derült ki, hogy Isten neki azt szánja, hogy bebörtönzik és megölik. Elég sok nehéz dolgon átment Pál, ezért nekem egy elég erős példaképem. Sajnos elég sok dolgon átvitt engem is Isten. A kollégisták nagyon kevés részét látják ennek... sokszor csak azt látják, hogy feszült vagyok, hogy ordítok egyet, hogy valamiért kiakadok, de nem látják, hogy az elment történt órákban mi történt velem aznap. Hogyha bejönnek és szólnak, meghallgatom őket, ha kell, bocsánatot is kérek. Tehát nem az ő hibájuk, az én hibám. Akár a drogozás, még a gimis korszakomból, akár a depresszió, akár sok csalódás, vagy családi problémák azért vannak, hogy Isten felhasználja egy sokkal szebb dolog érdekében.

A bemutatkozásodkor, amikor el ször találkoztunk említetted, hogy nagyon sok könyved van. Ezek közül melyik a kedvenced?

Mindig más. Mindig az, amit olvasok. Nincs kedvencem.

És mit ajánlanál nekünk ezek közül?

Hát attól függ...

Mondjuk mi egy protestáns kollégium vagyunk...

Én például nagyon szeretem, és szerettem is volna ebben az évben egy szemináriumot indítani bel le, mármint Rick Warren Céltudatos élet c. könyvéb l. Nekem ez a könyv megváltoztatta az életemet. Nagyon jó, mert leírja, hogy mi értelme az életnek, és akárhány éves az ember, szüksége van arra, hogy ezt újragondolja. Én kb. évente újraolvasom, nagyon sokat adott nekem. Természetesen mondhatnám, hogy kedvenc könyvem a Biblia, szerintem ez egy...

Alap.

Alap dolog. Meg hát na, keresztényeknek a Biblia... De amúgy nem tudom. Igazából, ha bejön egy ember, beszélgetek vele, kicsit megismerem, akkor tudnám azt mondani, hogy neked ezt a könyvet ajánlom, hogy arra van szükséged. Minden ember egy egyéniség, ahogy minden könyv is egyéniség.

Ha megnézzük az eddig itt szolgált kollégiumi tanárok pályáját, akkor azt látjuk, hogy hullanak. Te meddig tervezel itt maradni?

Ez egy jó kérdés. Ez egy nagyon jó kérdés. Én sem tudtam, hogy miért hullanak itt a nevel tanárok, amíg nem töltöttem el itt egy fél évet. Jó hely egyébként a koly, csak más. Nem tudom, ennyire hosszan sosem tervezek. Az biztos, hogy egy évig még itt vagyok, évközben nem mennék el, az nem lenne fair, sem a vezet ség felé, sem a diákok felé, meg hát hülye sem vagyok, hogy év közben kelljen albérletet keresni. Tehát nem tudom. Lehetséges, hogy... sok terv van. Idén nyáron is nyertem ösztöndíjat Svájcba, és kimehettem volna szeptembert l, úgy döntöttem, hogy nem megyek.

Céged alapítását megvárod még?

Ez is egy jó kérdés. Az biztos, hogy nem tervezek elmenni addig, amíg nem lesz egy fix fizetésem egy másik munkahelyen. Akkor talán mennék, mert albérletet fenntartani, az húzós dolog, f leg, ha a saját igényeimet nézem.

Zárásként: elején már próbálkoztunk valami hasonlóval. Ha egy mondattal, pár szóval kéne jellemezni magad, mi lenne az?

Volt a kávézó munkatársainak egy csapatépít tréning. Jellemz ket kellett magunkról mondani, volt olyan, hogy egy mondattal kellett kifejezni magad. Az els mondat, ami eszembe jutott az volt, hogy én egy elveszett ember vagyok, akit megtaláltak. És igazából ezt nem magyarázom, mert aki érti, érti, aki nem, nem. Általában senki sem érti, de ez mind az Istennel való kapcsolatomat, mind a baráti kapcsolataimat, mind a munkakapcsolataimat és az egész életemet jellemzi. Én egy elveszett ember vagyok, akit megtaláltak. Ha egy hosszú mondatot kéne alkotnom, akkor talán az lenne, hogy Isten gyermeke, akire sok bízott, és ezért, sok is van elvárva.

Készítette: Pénzes Martin

A Kolihisztor győztese

Többek között a nagyszerű Kolihisztor adta az ötletet ahhoz, hogy az újság hasábjain keresztül megismerhessük a kollégium tehetségeit, egyéniségeit, az élet bármely területén kiemelkedő nyújtó lakóit. Az első választás a nevezett verseny tavalyi győztesére, Szommer Katira esett. Az írás készítésére a tavalyi zsűri egyik tagját, Adrit kértük fel. A diadalhoz a szerkesztőség nevében is szívvel gratulálunk!

Miért jelentkezél a Kolihisztorra?

A kollégiumban eddig eltöltött több mint 3 év során sokszor ért az a vád, hogy nem vagyok elég nyitott és közösségi. Hogy erre rácáfoljak, úgy döntöttem jelentkezem. Véleményem szerint egy Kolihisztor jellegű eseményen az egész kollégium elé kiállásnál és szereplésnél semmi nem bizonyítja jobban a nyitottságot, és a bakancslistámon volt, hogy egyszer megmutassam magam.

Hogyan készültél rá?

Zongorázni általános iskola első osztályától kezdve gimnázium végéig tanultam, zeneiskolai kerek között. Az egyik darabot, amit játszottam – Debussy: Doctor Gradus ad Parnassum – még a zeneiskolai zárókoncertemre tanultam, a másikat – Ludovico Einaudi: I giorni – azóta magam tanultam meg. A Kolihisztor előtt nem sokkal volt egy koncertem a Kálvin János Idősek Otthonában, ahol vásárnaponként kántorként szolgállok. Ez volt a fő próba. A gitáromat nagyjából egy éve vettem, tehát fél éve kezdtem el játszani rajta. A Hiperkarma Kérdések című száma az első között volt, amit megtanultam. Fényképezni gimnázium elején kezdtem, a kivetített képeket az elmúlt évek képeiből válogattam. A vetítés ötlete onnan jött, hogy az Idősek Otthonában adott koncertjeim alatt is mindig vetíttek.

Hogyan értékeled a többi produkciót, melyik tetszett neked a legjobban?

Szerintem nagyon jó, hogy annyian kiálltak, így sok mindent meg lehet tudni az emberekről, hogy mivel foglalkoznak egyetem mellett. Nekem a György Erika – Csordás Julianna duett tetszett a legjobban, mert gyönyörűen, tisztán énekelték azt a nehéz darabot. Biztos nagy bátorság kellett ahhoz, hogy egy szál énekhangjukkal, minden kíséret nélkül eladják.

Hogyan érezted magad, amikor kiálltál a közönség elé?

Nagyon-nagyon izgultam. Másra nem emlékszem. Szerintem ilyenkor az ember semmi másra nem tud gondolni, figyelni. Talán az lehetett a fejemben, hogy most már itt vagyok, nincs visszaút, ki kell állni és teljesíteni, amit tudok, amit már annyit gyakoroltam. Külön izgultam, hogy milyen lesz a hangszer, mert én rendes zongorához vagyok szokva, azon szoktam gyakorolni, de szerencsére jól tudtam alkalmazkodni az ottani hangszer billentéséhez.

Milyen érzés volt, amikor megtudtad az eredményt?

Szintén szólva belül nem voltam egészen elégedett a zongorázásommal és a gitározás sem úgy sikerült, ahogy én azt elképzeltem. Ennek akusztikai okai voltak, amit előtte nem próbáltam ki az előadásban. Szóval nem igazán számítottam rá, úgy voltam, hogy lesz, ami lesz, végül is nem azért neveztem, hogy nyerjek, hanem csak azért, hogy megmutassak magamból egy kicsit. Szóval meglepett, és nagyon örültem a díjnak.

Mi a véleményed erről a programról? Hogyan értékeled?

Az egyik legjobb hagyománnyá vált kollégiumi programnak tartom, hiszen általa egy teljesen új oldalát ismerhetjük meg egymásnak. Egy olyan helyzetet teremt, ahol az emberek felvállalják önmagukat, önmagukat adják leplezetlenül. Legalábbis szerintem ennek a programnak erről kell szólnia és a tavalyi fellépők közül a legtöbben így is értelmezték. Kíváncsian várom, hogy idén kinek adhatom tovább a vándorserleget.

Mit jelent számodra a zene?

Ilyen kérdéseket a nagy zenészeknek szoktak feltenni, akiknek én a nyomába sem érek. De ha mégis válaszolnom kell, akkor azt mondanám, hogy: „Zene nélkül mit érek én?!”. Igazából lételemem a zene. Bár nem zenész családból származunk, mégis az egész életemet (és a Tiédet is) áthatja, hiszen gyermekkorunk óta többféleképpen is kapcsolatban álltunk vele: zongorázás, kántorképzés, stb.. Zongorázás közben egyedül vagyok, elvonja a gondolataimat minden bajról, vagy éppen segít átgondolni a mindennapok gondjait.

Mit jelent számodra a fényképezés?

Próbálok olyan szemszögből nézni a dolgokat, amiből más nem nézi, megmutatni, amit mások nem biztos, hogy észrevesznek. Pozitív érzéseket, hangulatokat szeretnék átadni vele. Igazából számomra csak egy hobbi, amivel szeretek foglalkozni, de nem ad annyit, mint a zene.

Mit tanácsolnál azoknak, akik a következő Kolihisztorra terveznek jelentkezni? Hogyan készüljenek rá?

Legyenek bátrak és merjék megmutatni magukat, mert akár új kapcsolatok, barátságok is kialakulhatnak azáltal, hogy egymás rejtett oldalát is megismerjük. Szerintem ennek a programnak az értékközvetítés a lényege. Remélem ebben az évben is olyan produkciókat fogunk látni, hallani, ami az emberek belső talentumait mutatják meg.

Ebben az évadban Te is lesz ritag leszel. Milyen szempontok alapján fogod értékelni a produkciókat?

Igényesség, nyitottság, felkészültség, színvonal. Én ezt egy komoly programnak tartom, ami persze szórakoztathatja a hallgatóságot és a fellépőket is, de ugyanakkor több mint egy farsangi jelmezes felvonulás. Számomra mindenképpen szempont lesz, hogy ki mennyire veszi komolyan, és ki mennyire meri önmagát adni.

Készítette: Szommer Adrienn

A budapesti Operaház

A kulturális programok évről évre jelentős eseményeit jelentik közösségünk mindennapjainak, amely egyszerre mozgatja meg a művészetek terén jártas és az új, izgalmas élményeket kereső publikumot. Vajon mi az, amiért közülük sokan szabadidejüket ilyen súlyú szórakozással töltik, és mi motiválhatja azokat, akik most először kóstolnak bele a Budapest által felkínált repertoárba? Képzett, ám újságíróként ártatlan zenerajongóként arra kértek fel, hogy Szakkollégiumunk megszülető folyóiratának első kiadásában mutassam be városunk kiaknázatlan kulturális életét. Igyekszem több művészeti ágról szót ejteni, bár jómagam a zeneművészet elhivatott képviselője vagyok, így az ismertetben nagyrészt erről szeretném kifejteni a gondolataimat.

A mikor beadtam a jelentkezésemet a budapesti egyetemre, két tényező meghatározó szerepet töltött be a választásban. Egyrészt természetesen maga az Egyetem miatt döntöttem úgy, hogy a fővárosban szeretnék továbbtanulni; senki nem tudott volna lebeszélni arról, hogy az ország legjobb képzését próbáljam meg. Emellett azonban volt egy másik lényeges faktor is, nevezetesen a virágzó zenei élet, amely idehúzta a szívemet. Debrecenben, ahol zeneművész kislányként 19 évig – a szó elvont értelmében – infúzióként kaptam komolyzenei nevelést, megtapasztalhattam, hogy a Cívisváros nem képes az igényeimnek megfelelő mennyiségben hangversenyt, operát és színdarabot nyújtani.

A nagy érdeklődésem az opera műfaja felé 11 éves koromban indult, amikor egy nyaralás keretén belül megnéztük Verdi Aida című operáját Veronában, az Arénában.

Abban az id ben még nem igazán voltam tájékozott az operákkal, zongoristaként csak a Várászfuvoláról és a Carmenr l hallottam, de mivel Veronában jártunk, turistaként érdekes volt nem csupán a Júlia-erkélyt, hanem az Arénát is meglátogatni. A darabot Franco Zeffirelli rendezte. Nem kell mondanom, hogy a díszlet gyönyör volt. A cselekményből nem sokat értettem, mivel a librettó nem volt feliratozva, de ettől függetlenül a zene óriási hatást gyakorolt rám. Éppen ezért, amikor Budapestre költöztem, rögtön az Operaházba vettem az irányt, ahol elsőként Verdi Otellóját néztem meg. Zeffirelli

rendezése nyomán a korh rendezéseket szerettem meg, szemben azokkal a színpadi megvalósításokkal, amelyek modern elemeket tartalmaznak. Szerencsére az Otellót Vámos László vitte színre, akinek munkái valóságos id ket tükröznék. Azonban szomorúan tapasztalom, hogy a rendez munkáit azóta levették az Operaház repertoárjáról, és a közönség megújított, modern díszlettel tekintheti meg ket. Ennek hiányában véleményem szerint jelenleg Szinetár Miklós az egyetlen olyan rendez , aki „valaha hallott is valamit a zenéb l”, és h en képes rekonstruálni azt a színpadképet, amelyet Verdi vagy más komponista megálmodott.

Az Operaház mellett az Erkel Színház a m faj másik nagy mágnása. Ezt a helyszínt különösképpen ajánlom mindenki figyelmébe. A régen Népszínház néven üzemel intézmény (nem véletlenül hívják a mellette fekv utcát Népszínház utcának) az egykori Táncdalfesztivál helyszínéül szolgált, azonban rossz állapota miatt bezárták, és csak nemrég, néhány évvel ezel tt újították fel. Úgy gondolom, mind a f városnak, mind az Operatársulatnak megtérül befektetés volt helyrehozni az épületet, hiszen tapasztalatból állíthatom, hogy szinte valamennyi megtartott el adása telt házas közönséggel büszkélkedhet. Ez természetesen annak tudható be, hogy e helyszínen (a Színház neve megtéveszt : csak operát és balettot játszanak, színdarabot egyet sem) jegyárai sokkal megfizethet bbek, mint az Operaházéi. Érdekes megfigyelni, hogy ennek megfelel en a két helyszínen játszott darabok stílusban is különböznek egymástól a közönség érdekl déseire való tekintettel: míg az Erkel Színházban a fiatalok által kedveltebb zenéket lehet hallani (Mozart, Verdi), addig az Operaházban, ahol a néz közönség az id sebb generációt és a külföldi közönséget egyaránt lázba hozza, a kés romantika és a XX. század zenéje dominál (Wagner, Puccini).

Ahogy a legtöbb fiatal, sokáig én is a könnyen befogadható klasszikus és romantikus m veket kedveltem, azonban volt egy darab, amely meghozta a nagy áttörést. Tavaly márciusban mutatták be a Pillangókisasszonyt (Puccini), melyben a címszerepet Rost Andrea énekelte. Kezdetben vonakodtam attól, hogy megtekintsem darabot, viszont küls nyomásra mégis bevállaltam. Ezen az estén omlott le a fal,

amely köztem és Puccini zenéje között állt. Rost Andreától olyan frazeálásokat, lekerékítéseket, pianókat és elhalkuló fortékat hallottam t le, hogy megfogadtam: keresni fogom az olyan el adásokat, amelyekben énekel. Ez az oka annak, amiért egyre több embert próbálok rávenni, hogy használja ki Szakkollégiumunk ilyen jelleg programjait. Tudatosan igyekszem olyan operákat meghirdetni, amelyekre még annak az embernek is megéri elmenni, aki eddig nem került kapcsolatba a m fajjal. Tavaly diákpresbiterként els dleges szándékom volt, hogy betekintést adjak az én világomba, így többek között nagy létszámmal tekintettük meg az Erkelben az Aidát. Eltökélt vagyok, hogy idén Dp-s min ség nélkül is folytassam ezt a hagyományt. E célból november 7-én megnézzük Bartók Béla egyelten színpadi m vét, A Kékszakállú herceg várát. Az el adás meggy zheti majd azokat, akik az operák világától eddig távol maradtak.

Persze a kulturális élet nem áll meg a zenénél. Bár a szívemt l távolabb állnak és kevésbé tudok rájuk szakmai szemmel nézni, rendszeresen járok múzeumokba, kiállításokra, ritkábban pedig színházba. Tavaly megnéztük Rembrandt képeit, idén pedig örömmel ajánlom mindenki figyelmébe a Budai Várban látható Csontváry-tárlatot, amelyet a Dp elegend érdekl és mellett valószínű leg meg tud szervezni.

A színdarabok esetében engem folyamatosan csalódások érnek. Egy kezemen össze tudom számolni, hány alkalommal voltam színházban. Legtöbbször a darabválasztás nem volt szerencsés, de volt olyan eset is, amikor magából a közintézetb l ábrándultam ki, noha az volt ott az els darab, amelyet megtekintettem. A Vígszínház továbbra is fenntartja az érdekl désemet, legf képpen azért, mert különleges élményként érheti az embert, amikor egy, a filmek világából jól ismert szinkronhang él alakítását láthatja. Az én esetemben Pápai Erika (Nicole Kidman hangja) és Für Anikó (Sandra Bullock és Cameron Diaz hangja) ért legnagyobb meglepetésként. A színházak közül mégis a Madách Színház áll legközelebb a hozzám, amely annak tudható be, hogy számos musicalt játszanak, ugyanakkor a színház mind rendezésekben, mind színészi alakításokban az élvonalban van.

Véleményem szerint nagyon fájdalmas lehet azoknak az egyetemistáknak az élete, akik mindent egy lapra tesznek fel. Én ebben a városban nagyon sok mindenre kíváncsi vagyok. Érdekel a zene-, a fest - és a színm vészet, de ugyanúgy érdeke minden olyan egyéb aktivitás, amely közösségképz érték lehet. Keresem az új dolgokat, mert ez a város sokszínű és éppen ezért gyönyör a fiatalok élete. Én hiszek abban, hogy ha valaki a mi közösségünkben lel otthonra, akkor ki fogja használni azokat az lehet ségeket, amelyeket magunknak megteremtünk. Ugyanis ezek a programok azokért vannak, akik idegenként érezhetik magukat egy bizonyos területen, és szükségük van arra, hogy valamelyik társuk – talán éppen egy zenében jártas, opera rült ember – elkísérje ket a m vészetek hosszú, ám annál inkább leny göz útjára.

Készítette: Tóth Áron

Hirdetésben olvastam:

- Társkeres hirdetés:
Fiatal vagyok, jókép és izmos. Anyagilag is jól állok, hat kocsim van, két házam, és egy nyaralóm a Karib-tengeren. Nem keresek senkit, csak dicsekedni akartam.
- A Multiplex mozi a következő filmeket kínálja:
 - Vak asszony visszanez!
 - Véres lábnyomok a levegőben!
 - A nagy zabálás (Etióp fantáziafilm)
- Mobiltelefon eladó ajándék kertesházzal...
Irányár: 20.000.000 Forint

Viccek:

- Nyuszika sétál a tisztáson és egyszer csak talál egy ötujjas kesztyűt. Felemeli és sétál tovább. Találkozik a tehennel, akik a tisztás másik szélén legelésznek. Odaszól nekik a kesztyűt lobogtatva:
 - Hé, csajok! Melyik tőke vesztette el a melltartóját?
- - A feleségem ma egy csomó ember életét mentette meg.
 - Hogyan?
 - Reggel nem tudta beindítani a kocsi.
- Megy a hadihajó az óceánon, amikor a kapitány fényt lát a távolban. A rádióhoz lép, majd a kapcsolat felvétele után utasítást ad:
 - Itt a USS Missouri, Önök felé haladunk, térjen ki jobbra 5 fokot!
 - Nem, Önök térjenek ki jobbra 15 fokot!
 - Ha jól akar, azonnal térjen ki, én a USS Missouri kapitánya vagyok!
 - Én meg a világítótoronyra!
- - Miért van a kiskacsának nagy talpa?
 - ???
 - Hogy el tudja taposni az ég cigarettacsikkét.
 - És miért van a nagy kacsának még nagyobb talpa?
 - ???
 - Hogy el tudja taposni az ég kiskacsát
- - Papa, mikor részeg az ember?
 - Például akkor, ha ott a túloldalon két ember helyett négyet lát.
 - De papa, ott csak egy ember áll!
- - Julika, ahányszor mosolyogni látom, mindig arra gondolok, szívesen felvinném magamhoz.
 - Pista, maga ekkora n. csábász?
 - Nem, fogorvos vagyok.
- - Hogy hívják a bűdös leheletlovagot?
 - Hagymás Rostélyos.
- - Hogy hívják az öreg b. vést?
 - Csiribá.

Aranyköpések:

- Az agy olyan, mint az ejt erny : csak akkor működik, ha nyitott.
- Ismétlés a tudás anyja, ismétlés a tudás anyja...
- A szakáll nem szúr, csak a megfelelő oldalára kell születni.
- Mikor megszülettem, annyira meglepődtem, hogy több mint egy évig meg sem tudtam szólalni.
- Miért ülsz ilyen egyenesen? Nyilván tartásod van?
- Az alvás megelőzi a megöregedést...
f leg, ha a volánál ülsz.

Peti ajánlata:

Készítette: Nyirán Péter

90'

Super Nintendo Entertainment System (SNES) vs. Sega Mega Drive, azaz "Sárgakazettás Nintendo"

Ó igen, azok a régi szép idők, ugyebár. A világot meghódító csodás, 16 bites, tévére csatlakoztatható játékkonzol. Általános iskolai éveink legszebb pillanatai. Péntek délután és este. Hétfő délután nem annyira, mert délelőtt Kölyökklub, délután megsorozatok (mint pl. Knight Rider, Magnum). Contra, Duck Hunt, Super Mario. Valami nem jó? Csúszik a kép? Kazetta kitép, nyílásba és/vagy kazetta

csatlakozójához fűzés, újra berak. Még mindig nem jó? Bekapcs/kikapcs. Na. Mehet tovább. Ennyire azért ne szaladjunk el! Történelemlecke következik.

Nálunk csak "Sárgakazettás Nintendóként" csapódott le, és minden fekete dobozt ugyanonnan származó készüléknek néztünk, holott ez nem teljesen igaz. Nagyjából mindent Nintendónak hívtunk, még az srivális Sega termékeit is. Érdekes az egészben, hogy a Sega volt az első, aki kiadta, és befutott a termékkel, és utána következett csak a Nintendo, aki már a kitaposott ösvényt használta. Mindegy, nem ez a lényeg.

Egy konzolról van szó tehát, tévére csatlakoztatva játszhattunk vele. Minden piac, és játékbolt tele volt azokkal a bizonyos sárga kazettákkal. Ezeken volt rajta egy játék, vagy játékok. Persze elég gyakran jó nagy átverésekről volt szó. Más a matrica a kazettán, mint a játék, nem a kódok, stb. Általában lehetett ilyenkor cserélni egyet. Másik szépség az volt (és ezt a Tetris-szel is gyakran eljátszották), amikor ráírták: 999, vagy 1988, stb. játék (van a kazettán), ami persze kamu. Volt rajta mondjuk 10 játék, csak a sebesség, játékosok száma, stb. variálásával jöhetett ki 999 játék. Nekem amúgy elég sok gondom volt a kazettákkal. Valamikor általános iskola végén kaptunk öcsémrel egy ilyen masinát karácsonyra. Addig csak haveroknál játszottunk vele. Elég jól nézett ki, annak ellenére, hogy nem a két nagy gyártó egyikétől származott (eredeti hamisítvány). A neve is ütős volt: Gold Leopard King 2002. Volt hozzá minden ami kellett, és az egyszerű fekete doboz helyett, egy klaviatúra volt a "gépház". Nem maradhatott el mellette a pisztoly sem. Tehát a gond a kazettákkal, meg a nem túl eredeti hardverrel. Bizonyos kazetták, amik mondjuk a Sega konzoljain gond nélkül futottak, nálunk semmiért sem voltak hajlandóak. Nem baj, volt így is elég kaland.

Készítette: Pénzes Martin

